

«Дзеці кар'еры не перашкода, калі і работа любімая, і дзеці жаданыя»

Адна з самых прыгожых балетных і моцных сямейных пар Вялікага тэатра — заслужаная артыстка Беларусі Юлія ДЗЯТКО і народны артыст Беларускага тэатра Канстанцін КУЗНЯЦОЎ — валодае выдатным пачуццём гумару. Кожны іх дзень распісаны па хвілінах, але, здаецца, толькі ў такім тэмпе яны і ўмеюць жыць. Іх старэйшая дачка Аня вырасла ў тэатры і цяпер вучыцца ў харэаграфічным каледжы. Юлія і Канстанцін у многіх спектаклях занятыя як балетмайстры-пастаноўшчыкі. На рэпетыцыі Юлія прыходзіла, калі малодшая дачушка яшчэ ляжала ў люльцы. Магчыма, і яна працягне балетную дынастыю.

— У Вялікім пра вашу пару сказалі: яны вельмі падыходзяць адно аднаму як танцоры. А што было першае: з дуэта танцораў вы сталі парай ці наадварот?

Юлія: — Тут усё само неяк атрымалася. У харэаграфічным вучылішчы мы вучыліся ў адным класе, так што знаёмства з дзяцінства. І на занятках нас у пару ставілі ўвесь час, бо мы падыходзілі адно аднаму па розце. На справаздачным канцэрце танцавалі разам і ў тэатр паступілі як пара. А адносіны паралельна развіваліся. Так што ўсё ўзаемазвязана ў нас.

— Колькі вам было гадоў, калі стварылі сям'ю?

Канстанцін: — Ой, даўно! (Усміхаецца.) Ужо і не памятаю! Жартую. Нам акурат па дваццаць гадоў было. А перад тым дзесяць гадоў прыглядаліся адно да аднаго.

— Як вы ставіцеся да так званых выпрабавальных шлюбав, калі людзі жывуць разам, але не спяшаюцца ў загс?

К.: — Асабіста я не бачу ў гэтым праблемы. Калі людзі пажывуць разам, прытрусца адно да аднаго і ўжо свядома пойдучы пячатку ў пашпарт ставіць — гэта ж лепш, чым наадварот: хуценька распісацца, а потым акажацца, што ён храпе! (Разам смяюцца.)

— Вядомы такі стэрэатып: кар'ера балерыны і нараджэнне дзіцяці несумяшчальныя. Напэўна, ён навеяны біяграфіямі Май Плісецкай, Галіны Уланавай. Але ёсць і іншыя прыклады: у Ніны Ананіяшвілі двое дзяцей, у вашай калегі Ірыны Яромкінай — трое. Звычайныя людзі, перш чым заводзіць дзяцей, арыентуюцца на свае фінансава-бытавыя магчымасці. У балетных усё складаней... Юля, цяжка было выбраць час для паўзы ў кар'еры, каб стаць мамай?

Ю.: — Калі нарадзілася Аня, кар'ера ў мяне ўжо склалася. Быў і рэпертуар,

— У вашых дачок вялікая розніца ва ўзросце. Як яны ладзяць паміж сабой?

К.: — Ганне пятнаццаць гадоў, а Віцы амаль два. І, вядома, старэйшай бывае цяжкавата з Вікай. Ёй хочацца больш самастойнасці і свабоды ад бацькоўскага прыгнёту. Але, калі трэба, Аня няньчыць Віку — і пагуляе, і накорміць яе.

— Канстанцін, паступішы ў Мінскае харэаграфічнае вучылішча, з 10 гадоў вы жылі ў інтэрнаце навучальнай установы, адзін,

пражыў у інтэрнаце. Таму што гэта было вельмі цікава. Новы вопыт. І арганізавана ўсё было вельмі добра ў нас. Выдатныя выхавацелі дапамагалі дзецям адаптавацца і ў побыце, і ў вучобе. А ад хатніх абавязкаў у нас ніхто не адвільвае! Толькі Юля гадуе часцей, бо ў яе смачней атрымліваецца. Яна наогул суперкухар! Цяпер мы на рабоце, значыць, Аня выгуляе сабак. І наадварот, Аня на занятках — я бягу дадому. Вядома, з Вікай асноўны час праводзіць Юля, таму што малая цалкам ад мамы за-

у чужым горадзе (Канстанцін Кузняцоў родам са Смаленска. — Аўт.) Як вы спраўляліся з побытам, і ці дапамагае той вопыт у сямейным жыцці? Ці ёсць у вас у сям'і нейкі падзел абавязкаў, хто мые посуд, хто гуляе з сабакамі?

К.: — Ні секунды не пашкадаваў, што столькі часу

лежыць. Але і тут мы стараемся адно аднаго разгружаць. І бацькі Юліны вельмі дапамагаюць.

— Стараецца Аню звяляць ад хатніх спраў, бо ў яе вельмі вялікая нагрузка ў харэаграфічным каледжы?

Ю.: — Нагрузка сапраўды вялікая. Часам мы ўжо дома,

Фота Галіны ЗАЙКАВІЧ.

а Аня яшчэ ў каледжы. Але, тым не менш, у Ані ёсць кола абавязкаў, якія яна выконвае. І ўрокі зрабіць, і прыбрацца ў пакоі. Часам і прыгатуе штосьці, у краму забяжыць, калі мы не паспяваем.

— Вы ведаеце, колькі кожны з вас зарабляе? Як у сям'і арганізавана кіраванне фінансамі?

К.: — З фінансамі ў нас усё вельмі празрыста. У каго ў канкрэтны момант на картцы больш грошай, той і аплачвае рахункі. А так — усе выдаткі дзеляцца пароўну паміж членамі сям'і. Усё, што ўдаецца зарабіць, ідзе ў агульны кацёл.

— Як вы праводзіце адпачынак?

Ю.: — Звычайна стараемся кудысьці з'ездзіць, да

мора дзяцей вывезці. Тут, вядома, і ад фінансавага складніку многае залежыць. У гэтым годзе пандэмія сапсавала лета, але, можа, атрымаецца нешта прыдумаць, каб добра адпачыць.

— У вас унікальная прафесія: у 18 гадоў вы ўжо спецыялісты, у той час як аднагодкі толькі першы курс ВНУ скончылі. Ці не значыць гэта, што артысты балета хутчэй сталуюцца, пазбаўленыя пэўных радасцяў юнацтва-малодасці, і калі так, то ці можна гэта нагнаць, скажам, гадоў да 30?

К.: — Артысты балета — тыя яшчэ дзеці. (Усміхаецца.) Вядома, прафесія наша з ранніх гадоў прывучае чалавека да дысцыпліны, да парадку, раскладу і цяжкасці. Без гэтага ніяк. Але я б не сказаў, што балетныя артысты нечым абдзеленыя. Проста трэба навучыцца запіхваць больш спраў у дваццаць чатыры гадзіны!

— Цяпер да сям'і не ва ўсіх трапяткое стаўленне, як спяваецца ў вядомай аперэце: «Нонче без волонкіт, лишь перо заскрипит, и свободными станем мы снова». На якіх каштоўнасцях трымаецца ваша сям'я і што з гэтага вы хацелі б перадаць у спадчыну сваім дзецям?

К.: — Вельмі хацелася б перадаць дзецям замак у Баварыі, але ў нас яго няма! (Сумна усміхаецца.)

Ю.: — Каштоўнасці... Тут усё проста. Павага адно да аднаго. Дрэнна табе ці добра — ты ведаеш, што заўсёды ёсць месца, дзе цябе выслушаюць, зразумеюць і дапамогуць. Гэта і ёсць сям'я.

Аксана ЯНОЎСКАЯ.
Здымкі дадзены прэс-службай Вялікага тэатра Беларусі.

Юлія носіць на руках Канстанціна толькі на сцэне.

(Заканчэнне.
Пачатак
на 1-й стар. «СГ».)